

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **M. J.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.10.2014, č. j. 16152/DS/2014/GL, **t a k t o:**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutí žalovaného, popis skutkového stavu projednávané věci, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

[1] Rozhodnutím ze dne 2.10.2014, č.j. 16152/DS/2014/GL, Krajský úřad Královéhradeckého kraje jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobce a potvrdil napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně, Magistrátu města Rychnov nad Kněžnou (dále „správní orgán I. stupně“), ze dne 16.7.2014, sp. zn. SPR-146/2014-MŠ, č.j. SPR-22824/14-MŠ. Tímto rozhodnutím uznal prvostupňový

správní orgán žalobce vinným ze spáchání dvou správních deliktů dle § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“). Těchto správních deliktů se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když

- I. jako provozovatel osobního motorového vozidla tovární značky Volvo S 70, registrační značky 5H0 2138, nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována povinnost řidiče uvedená v § 67 odst. 8 zákona o silničním provozu, neboť **dne 20.11.2013**, v době nejméně od 10:17 hodin v obci Kvasiny, u objektu závodu Škoda Auto a.s., řidič osobního motorového vozidla tovární značky Volvo S 70, registrační značky 5H0 2138, jehož totožnost není známa, stál s tímto vozidlem, které v té době nebylo označené parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením, na parkovišti vyhrazeném pro vozidlo označené parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením. V § 67 odst. 8 zákona o silničním provozu je stanoveno, že na vyhrazeném parkovišti pro vozidlo označené parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením je vozidlům bez tohoto označení zakázáno zastavení a stání.
- II. jako provozovatel osobního motorového vozidla tovární značky Volvo S 70, registrační značky 5H0 2138, nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována povinnost řidiče uvedená v § 67 odst. 8 zákona o silničním provozu, neboť **dne 21.11.2013**, v době nejméně od 8:35 hodin v obci Kvasiny, u objektu závodu Škoda Auto a.s., řidič osobního motorového vozidla tovární značky Volvo S 70, registrační značky 5H0 2138, jehož totožnost není známa, stál s tímto vozidlem, které v té době nebylo označené parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením, na parkovišti vyhrazeném pro vozidlo označené parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením. V § 67 odst. 8 zákona o silničním provozu je stanoveno, že na vyhrazeném parkovišti pro vozidlo označené parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením je vozidlům bez tohoto označení zakázáno zastavení a stání.

Za obě popsaná jednání byla žalobci podle § 125f odst. 3. zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5.500,-Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,-Kč.

[2] Krajský soud hned v úvodu predestírá, že z výroku přezkoumávaného rozhodnutí, stejně tak i z výroku rozhodnutí vydaného správním orgánem I. stupně, je nepochybné, že žalobce byl postižen za dva správní delikty, o kterých bylo rozhodnuto ve společném řízení. Přijatému závěru žalovaného předcházela tato situace. **Dne 20.11.2013** v 10:17 hodin prováděla hlídka Obvodního oddělení policie Rychnov nad Kněžnou kontrolu nad bezpečnostní silničního provozu v obci Kvasiny u závodu Škoda auto, a.s. Při kontrole zjistila výše popsané vozidlo, které stálo na vyhrazeném parkovišti pro vozidla označená parkovacím průkazem pro osoby se zdravotním postižením, ačkoli předmětným průkazem označeno nebylo. Vozidlo bylo zaparkováno na parkovišti označeném svislou dopravní značkou označující vyhrazené parkoviště pro vozidla označená parkovacím průkazem, která byla doplněna o dodatkovou tabulku E 8a (začátek úseku vlevo). Dále stálo na vodorovné dopravní značce V 10f, přední částí do parkoviště, na pátém vyznačeném místě od

dopravní značky vyznačující parkoviště pro osoby se zdravotním postižením. Majitel vozidla ani řidič se na místě nenacházeli. O celé věci byla pořízena fotodokumentace. Popsanou událost obdržel správní orgán I. stupně dne 22.11.2013 jako oznámení přestupku. Součástí oznámení byl úřední záznam ze dne 20.11.2013 popisující zjištěný přestupek a fotodokumentace zaparkovaného vozidla.

[3] Správní orgán I. stupně zaslal zjištěnému provozovateli vozidla, kterým byl žalobce, „Výzvu k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu“ (dále jen „Výzva“). Obsahem Výzvy byl popis skutku zjištěného dne 20.11.2013, který **vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 11 zákona o silničním provozu** včetně odkazu na příčinnou souvislost s § 67 odst. 8 téhož zákona. Součástí Výzvy bylo rovněž poučení o možnosti označit totožnost řidiče v době spáchání přestupku.

[4] Žalobce zareagoval dopisem doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 12.12.2013, ve kterém sdělil, že předmětné vozidlo v době spáchání přestupku řídil P. K., nar. 7.5.1988, bytem Čs. armády 601, Praha 6. Nabídl dále osobní součinnost při řešení projednávané věci a rovněž upozornil, že pro případ zahájení řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla uděluje plnou moc pro zastupování společnosti FLEET Control, s.r.o., se sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, Praha 1.

[5] Dne 29.11.2013 obdržel správní orgán I. stupně další oznámení přestupku, ke kterému došlo zcela stejným způsobem, tímž osobním motorovým vozidlem, na tomtéž místě, jen o jeden den později, tedy **dne 21.11.2013**. Toto přestupkové jednání se lišilo pouze dobou, ve které bylo zjištěno a tím, že opět nezjištěný řidič zaparkoval tentokrát na prvním vyznačeném místě od dopravní značky vyznačující parkoviště pro osoby se zdravotním postižením. Pochopitelně též osobami policistů konajících službu.

[6] I v tomto případě správní orgán I. stupně zaslal žalobci Výzvu, z logických důvodů obsahově prakticky shodnou s Výzvou pod bodem [3], leč tentokrát se vztahující k jednání zjištěnému policisty dne 21.11.2013. Opět je ve Výzvě jasně popsán zjištěný přestupek, kterého se dopustil dosud neustanovený řidič, včetně odkazu na konkrétní porušení zákona o silničním provozu. Žalobce zareagoval shodně, jak je již popsáno pod bodem [4], písemnost byla správnímu orgánu I. stupně rovněž doručena dne 12.12.2013.

[7] V tento moment začal správní orgán I. stupně konat ve věci obou přestupků, resp. správních deliktů, společné řízení. Přípisem ze dne 24.2.2014 vyzval žalobcem označeného řidiče P. K., a to v souladu s § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“), k podání nezbytného vysvětlení. Výzvu doručoval jak na adresu trvalého pobytu v České republice, tak rovněž na adresu, kterou si žalobcem označený řidič vymínil jako adresu pro doručování (Tenerife). První výzva byla doručena fikcí, výzva na adresu do Španělska se vrátila bez doručení.

[8] Poté v obou případech správní orgán I. stupně úředním záznamem ze dne 7.14.2014 obě věci s odkazem na § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích odložil. V odůvodnění svého postupu neopomněl zmínit zkušenosti získané ze své

rozhodovací praxe, které se vztahovaly k osobě „sděleného řidiče“ P. K. Konstatoval, že jmenovaný se vyskytuje jako „sdělený řidič“ event. jako zmocněnec účastníků v řadě dalších řízení vedených před správním orgánem I. stupně, přičemž se mu objektivně nedaří doručovat žádné písemnosti. Tento postřeh doložil odkazem na konkrétní věci (označené sp. zn.), ve kterých bylo správním orgánem vedeno řízení. Postoj žalobce v kontextu se stejným postojem v dalších řízeních označil správní orgán I. stupně za účelový a obstrukční s tím, že je přesvědčen, že žalobcem „sdělený řidič“ vozidlo v době spáchání přestupků neřídil. Skutečnost, že v době rozhodné pro projednání přestupků P. K. na uvedených adresách písemnosti nepřebíral, je rovněž známa krajskému soudu z jeho dosavadní úřední činnosti, jak bude na dokreslení případu uvedeno posléze.

[9] S datem 3.6.2014 vydal správní orgán I. stupně Příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání dvou správních deliktů dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby byly při použití vozidla dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, čímž porušil svoji povinnost plynoucí z § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Výrok č. I. se vztahuje k přestupku zjištěnému dne 20.11.2014, výrok č. II. k přestupku zjištěnému den následující. Žalobci byla za obě jednání uložena pokuta ve výši 5.500,-Kč. Správní orgán v rozhodnutí popsal skutkové okolnosti zjištěné a důkazně doložené u obou správních deliktů, zdůraznil, že popsaná jednání vykazují v obou případech znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 11 zákona o silničním provozu. Část odůvodnění rovněž věnoval otázce doručování písemností a věrohodnosti osoby „sděleného řidiče“, a to opět s odkazem na zkušenosti nabyté z úřední činnosti (viz bod [6]).

[10] Na včasný odpor podaný zmocněncem žalobce poté, kdy byla předloženo doplnění plné moc k zastupování, reagoval správní orgán I. stupně oznámením o ukončení dokazování a poučením o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, to vše s odkazem na § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“). Oznámení bylo doručeno zmocněnci žalobce do datové schránky, do které se přihlásila oprávněná osoba. Na termín předvolání se nikdo nedostavil.

[11] Dne 23.7.2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí obsahově prakticky shodné s Příkazem popsaným v bodu [7]. V rozhodnutí na straně sedmé vysvětluje důvody, pro které neuvěřil sdělení žalobce, že vozidlo řídil, resp. zaparkoval, Petr Kocourek. Jedná se o osobu nekontaktní, jak vyplývá z předchozích řízení a zkušeností správního orgánu, a to včetně odkazu na konkrétní nedoručené písemnosti týkající se jiných případů projednávaných tímtož správním orgánem. Dále je v rozhodnutí zdůrazněno, že žalobce netvrdil ani nedoložil žádné liberační důvody (§ 125f odst. 5 zákona o silničním provozu). Rovněž připomněl, že bylo vedeno společné řízení ohledně dvou správních deliktů, tedy v souladu s § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu. V závěru rozhodnutí se správní orgán I. stupně věnoval odůvodnění druhu a výše uložené sankce, to vše s odkazem na § 125f odst. 1 a odst. 3 téhož zákona, kdy se uloží pouze jedna pokuta, přičemž pro její výši se použije sazba pokuty za přestupek nejpřísněji postižitelný. V projednávané věci se jednalo v obou případech o přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 11 zákona o silničním provozu, za který se v souladu s § 125c odst. 4 písm. d) téhož zákona uloží pokuta od 5.000,-Kč do 10.000,-Kč. Pokutu nad samou spodní hranicí zákonného

rozpětí správní orgán uložil žalobci proto, že se dopustil správních deliktů ve dvou případech.

[12] Žalobce napadl rozhodnutí tzv. „blanketním“ odvoláním, k jehož řádnému doplnění byl v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu vyzván prostřednictvím svého zmocněnce. Ve stručně doplněném odvolání žalobce namítl, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správních deliktech, neboť měl věc řešit jako přestupky s P. K., kterého žalobce označil v obou případech jako řidiče vozidla. Namítl, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, kterého se hodlal účastnit a navrhopvat v jeho průběhu důkazy. Konečně namítl, že správní delikty nebyly sloučeny a nebylo o nich vedeno společné řízení.

[13] O podaném odvolání rozhodl odvolací orgán, tedy žalovaný, zamítavě. Popsal v něm zjištěný skutkový stav u obou správních deliktů včetně námitek uplatněných v doplněném odvolání. Vyslovil přesvědčení, že žalobce nebyl krácen na svých právech tím, že ve věci nebylo nařízeno jednání, neboť takováto povinnost správní orgány s odkazem na § 49 odst. 1 správního řádu nestihá. Zdůraznil, že nelze zaměňovat řízení o správním deliktu s řízením o přestupcích, kde je naopak povinnost nařídit jednání zákonem přímo uložena. Připomněl, že osoba Petra Kocourka, označená žalobcem v obou případech přestupkového jednání jako řidič vozidla, byla vyzvána správním orgánem I. stupně k podání vysvětlení, avšak marně. Stejně tak byl zmocněnec žalobce vyzván k možnosti seznámit se s podklady shromážděnými pro rozhodnutí, a přesto této možnosti nevyužil. Bez jakékoli aktivity zůstal také samotný žalobce. K námitce neprovedení společného řízení o správních deliktech čerpal žalovaný ve svém rozhodnutí z informací, které mu sdělil správní orgán I. stupně přípisem ze dne 8.8.2014, kdy předkládal věc k rozhodnutí o odvolání. Konstatoval, že v době rozhodování o odvolání bylo proti žalobci vedeno společné řízení ve věci dvou přestupků dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Situace se odlišovala tím, že v obou případech byla osoba řidiče podezřelého ze spáchání přestupků známa, jednalo se o osobu žalobce. O přestupcích, které byly spáchány dne 26.6.2014 a 7.7.2014, však v době rozhodování ve věci správních deliktů ještě nebylo ani zahájeno řízení, žalobce byl předvolán toliko k podání vysvětlení. Společné řízení o přestupcích a správních deliktech provozovatele vozidla není z procesního hlediska možné, neboť § 57 zákona o přestupcích výslovně umožňuje konat společná řízení jen o přestupcích. Žalovaný odkázal na aktuální právní úpravu řízení týkajícího se správních deliktů provozovatele motorového vozidla s tím, že bylo postupováno v intencích zákona, a proto neshledal odvolání důvodným. Za logickou a řádně odůvodněnou považoval rovněž tu část rozhodnutí, která se zabývala druhem a výší uloženého trestu.

[14] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou. Trval na jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení včetně povinnosti zavázat žalovaného k náhradě nákladů řízení. Současně požadoval zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které dle žalobce trpí stejnými vadami jako rozhodnutí žalovaného. Své výhrady specifikoval do tří oblastí níže uvedených žalobních námitek.

- 1) Řízení zahájené (a vedené) v rozporu se zákonem

S odkazem na § 125f odst. 4 silničního zákona žalobce namítl, že správní orgán I. stupně v obou věcech zjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě, neboť žalobce označil jako řidiče P. K. Pokud by správní orgán na podkladě žalobcova oznámení zahájil řízení proti oznámenému řidiči, tedy P. K., pak by měl v jeho rámci předvolat provozovatele vozidla, tedy žalobce, jako svědka. Ten by předložil či označil důkazy na podporu svého tvrzení, že vozidlo zaparkoval právě P. K. (zejména smlouvu o pronájmu motorového vozidla a oznámení identity spolujezdky, která byla spolu s P. K. ve vozidle přítomna). Správní orgán neměl právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, řízení bylo vedeno nezákonně, a proto je nezákonné rovněž napadené rozhodnutí.

2) Absence ústního jednání

Další pochybení spatřoval v tom, že správní orgán I. stupně neprovedl ve věci ústní jednání, resp. dokazování bylo provedeno mimo toto jednání. Zdůraznil, že správní delikty jsou trestním obviněním ve smyslu čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluva“), jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Na projednávanou věc tak analogicky dopadá zejména zákon o přestupcích a základní principy trestního řízení.

3) Absence společného řízení

K této námitce se v žalobě výslovně uvádí: *„Žalobce měl právo na to, aby ve společném řízení byl projednán též správní delikt provozovatele vozidla, sp. zn. SPR-6349/2013-MŠ, vztahující se k protiprávnímu jednání ze dne 20.11.2013. Vzhledem k tomu, že správní orgán tento skutek neprojednal ve společném řízení s napadenou věcí, postupoval v rozporu s ust. § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu a krátil žalobce na svém právu na úhrnný trest ve společném řízení.“*

[15] Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 7.1.2015. Provedl rekapitulaci dosavadního průběhu řízení, zopakoval zjištěný a doložený skutkový stav věci. Zdůraznil, že se osobu označenou jako řidiče a potencionálního pachatele zjištěných přestupků pokusil správní orgán I. stupně kontaktovat, avšak bezvýsledně. Jednání ve věci nebylo nařízeno s odkazem na znění § 49 odst. 1 správního řádu. Žalobce měl možnost vyjádřit své stanovisko k věci, neboť jeho zmocněnec byl ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu obeznámen s ukončením dokazování a s možností seznámit se se spisovým materiálem. Žalovaný ve vyjádření v zásadě vycházel z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na jeho správnosti setrval a navrhl zamítnutí žaloby.

Skutková zjištění, právní úprava, hodnocení krajského soudu

[16] O žalobě krajský soud rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř.s.“), neboť žalobce a žalovaný s tímto postupem souhlasili. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí,

jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny. Soud si u žalovaného vyžádal správní spisy a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[17] Z předloženého správního spisu soud ověřil, že řízení před správními orgány proběhlo způsobem podrobně popsáním v předcházející části tohoto rozhodnutí, a proto na ně krajský soud pro stručnost odkazuje.

[18] Podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

[19] Krajský soud si již může dovolit, s ohledem na zkušenosti nabyté rozhodovací praxí, učinit následující úvahu. Žalobce označil v případech obou jednání zjištěných policií, kdy tato jednání naplnila skutkovou podstatu přestupků správním orgánem jasně specifikovaných, zcela záměrně a účelově jako osobu řidiče P. K. Jmenovaný v této pozici vystupuje v řadě dalších řízení (nejenom u nadepsaného soudu), event. vystupuje přímo jako zmocněnec konkrétních žalobců v případech přestupků či správních deliktů. Tento zmocněnec, (resp. zmocněnci, jejichž jména se v řízení o přestupcích či správních deliktech pravidelně opakují, např. M. V., K. S. apod.), volí v otázkách způsobu doručování a zastupování účastníků různé procesní strategie (např. žádosti o doručování na adresu do ciziny, kde si písemnosti nepřebírali, žádosti o doručování na určitou e-mailovou adresu, kterou v průběhu řízení před správním orgánem záměrně matoucím podáním změní, neodeslání potvrzení o obdržení písemnosti s námitkou, že nebyla odeslána z elektronické podatelny správního orgánu, event. že nebyla odeslána vůbec, označení údajných řidičů, kteří v době spáchání přestupku objektivně vozidlo řídit nemohli apod.), jejichž smyslem je zmást správní orgán a docílit těmito obstrukcemi promlčení přestupku event. správního deliktu. S takovými případy se setkal nadepsaný krajský soud např. ve věcech vedených pod sp. zn. 28A 8/2014, sp. zn. 28A 17/2014, sp. zn. 30A 121/2014, sp. zn. 30A 116/2014, dále ve věcech projednaných u téhož soudu, pobočka Pardubice, pod sp. 52 A 60/2014, sp. zn. 52 A 30/2014, sp. zn. 52 A 32/2014, sp. zn. 52 A 80/2014. Není rovněž jistě náhodou, že žaloby následně podává v záhlaví tohoto rozsudku uvedený advokát.

[20] Ve věci řešené Krajským soudem v Hradci Králové – pobočka Pardubice, tento krajský soud v rozsudku ze dne 12.6.2014, č.j. 52 A 87/2013-39, dospěl k závěru o zneužití práva zmocněncem P. K., který sdělil jako doručovací adresu v přestupkovém řízení správnímu orgánu v Santa Cruz de Tenerife (když adresu na Tenerife a ještě v Panamě si nechal zapsat jako doručovací adresu v Centrální evidenci obyvatel, aby pak mohl tyto adresy účelově s obstrukčními cíli využívat ve správních řízeních), přičemž kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku zamítl NSS rozsudkem ze dne 26.1.2015, č.j. 8As 109/2014-70. Obdobnou procesní

strategii zvolil P. K., byť tentokrát označený jako řidič, i v této konkrétní věci, resp. věcech, neboť správní orgány rozhodovaly o dvou správních deliktech ve společném řízení, a to jedním rozhodnutím. Závěry Nejvyššího správního soudu lze nepochybně aplikovat i na nyní soudem projednávaný případ, neboť procesní strategie žalobce, jím zvoleného zmocněnce a označeného řidiče spáchaných přestupků je obdobná.

[21] K otázce procesních obstrukcí, jejichž důsledkem je faktické znemožňování efektivní činnosti orgánů ochrany práva, se vyjádřil Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí ze dne 18.8.2005, č.j. 2Afs 202/2004-43, v němž uvedl: *„Jestliže tedy na straně jedné je nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), na straně druhé nelze přijmout formalistický přístup těchto účastníků, dosahující svojí intenzitou až procesních obstrukcí, jehož důsledkem je faktické znemožňování efektivní činnosti orgánů ochrany práva.“*

[22] Krajský soud podotýká, že se neodklonil od svého, již dříve v předchozích rozhodnutích inzerovaného, závěru, který vychází z premisy, že rovněž v případech správních deliktů provozovatele vozidla je v zásadě nezbytné nařídit, míněno před správním orgánem, jednání (viz např. rozsudek nadepsaného soudu sp.zn. 30A 55/2014, sp.zn. 30A 56/2014 event. sp.zn. 30 63/2014). V daném případě, s přihlédnutím k postoji žalobce soudem výše popsanému, ovšem dospěl k závěru, že absence ústního jednání nevedla k porušení jeho práv, případně jeho práva nějakým zásadním způsobem neomezila. Žalobci byl dán v průběhu řízení před správními orgány dostatek prostoru k tomu, aby objasnil své námitky a označil důkazy, které dle jeho mínění měly být provedeny, neboť by hovořily v jeho prospěch. Žalobci nic nebránilo, aby prostřednictvím zmocněnce reagoval na výzvu dle § 36 odst. 3 správního řádu, která byla zmocněnci řádně doručena. Stejně tak se mohl účinně a věcně bránit v žalobě samé. V té se žalobce sice jím vytýkaných pochybení správních orgánů dotknul, leč velmi okrajově, nekonkrétně, bez předložení faktických důkazů. Za dané situace si musí krajský soud nutně položit otázku, co žalobci bránilo, aby svá tvrzení, resp. důkazy, konkretizoval a doložil přímo v žalobě. Obecný odkaz na jakousi nájemní smlouvu o pronájmu motorového vozidla doplněný o utajenou identitu údajné spolujezdkyně P. K., která by se mohla k věci vyjádřit, považoval krajský soud, veden svými dosavadními poznatky z rozhodovací praxe, za námitky účelové, záměrně vykonstruované, jejichž cílem je dosáhnout zrušení správního rozhodnutí, kdy následně uplynutím promlčecí doby dosáhne žalobce toho, že nebude za své jednání potrestán.

[23] Pokud žalobce teprve v žalobě uvádí, že uzavřel jakousi nájemní smlouvu (zřejmě se týkající motorového vozidla, jehož je žalobce provozovatelem) s P. K., nebylo nic jednoduššího, nežli ji předložit správnímu orgánu I. stupně bezprostředně poté, kdy byla žalobci doručena první Výzva ze dne 29.11.2013 k zaplacení určené částky. Již v tento moment byl žalobce obeznámen se skutkovým stavem zjištěným policií (viz bod [2]). Obsahově stejnou Výzvu týkající se přestupkového jednání zjištěného policií dne 21.11.2013 obdržel žalobce jako provozovatel vozidla, a to opět do vlastních rukou, dne 4.12.2013. Pokud měl k dispozici důkazy objasňující jeho nevinu, pak z hlediska prosté logiky, kdy správní delikt provozovatele vozidla je konstruován na principu objektivní odpovědnosti, bylo v zájmu žalobce, aby se sporné situace pokusil vyřešit v jejich „zárodku“. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o

silničním provozu provozovateli vozidla výslovně ukládá, **aby zajistil, že při jeho užití na pozemní komunikaci budou dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.** Je tedy na rozhodnutí samotného provozovatele vozidla, jaké osobě svěří své motorové vozidlo. Krajský soud respektuje, že žalobce má právo hájit se způsobem, který považuje za adekvátní, neboť je logicky veden snahou zůstat nepotrestán. Současně však žalobce musí akceptovat, že správní orgány a krajský soud mají díky své rozhodovací praxi s obdobnými případy a námitkami v nich obsaženými již bohaté zkušenosti, a proto posuzují reálnost a uvěřitelnost přednesených námitek v kontextu celého případu a s přihlédnutím k dosavadní rozhodovací činnosti v případech skutkově podobných. Přístup žalobce pak jen kopíroval obranu jiných žalobců v typově obdobných žalobách. Krajský soud ve shodě se správními orgány neměl pochybnosti o tom, že žalobce se správních deliktů dopustil, když důvody pro svůj závěr o vině žalobce již výše objasnil.

[24] Dále je vhodné zmínit, že správní orgán I. stupně učinil do spisu úřední záznam o odložení věci, resp. obou věcí týkajících se podezření z přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 11 zákona o silničním provozu, a to s odkazem na § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích. V rozhodnutí nicméně odkazuje na odložení věcí dle § 66 odst. 3 písm. g) téhož zákona. Krajský soud podotýká, že tato nepřesnost nemohla žádným způsobem zasáhnout do žalobcových práv, neboť rozhodnutí o odložení věci se nevydává (§ 66 odst. 4 zákona o přestupcích). O tomto procesním postupu by byl správní orgán I. stupně povinen vyrozumět pouze poškozeného, kterým žalobce ovšem nebyl.

[25] Ještě soudu zbývá vyjádřit se k námitce, v níž žalobce vytýká správním orgánům, že „nebylo vedeno společné řízení“. I v tomto směru se žalobce mylí, což vyplývá jak z obsahu správního spisu, tak z obsahu odůvodnění rozhodnutí žalovaného. V přezkoumávaném rozhodnutí jsou posuzovány dva správní delikty spáchané žalobcem (viz bod [1]), rovněž jsou v něm vysvětleny důvody, pro které správní orgán I. stupně nevedl společné řízení o těchto správních deliktech spolu s řízením o dvou dalších přestupcích spáchaných žalobcem. Postup správních orgánů považuje krajský soud za souladný se zákonem (§ 57 zákona o přestupcích). Jedná se přitom o námitku, která byla též předmětem odvolání, přičemž své stanovisko k ní vyjádřil žalovaný jasně ve svém rozhodnutí (viz bod [11]).

[26] Krajský soud uzavírá, že závěry žalovaného obsažené v přezkoumávaném rozhodnutí lze akceptovat jako správné, souladné se zákonem a dostatečně přesvědčivě odůvodněné. Žalobu neshledal důvodnou, a proto ji zamítnul s odkazem na § 78 odst. 7 s. ř. s.

Náklady řízení

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové 22. prosince 2015

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu